

DOI: <https://doi.org/10.37634/efp.2023.7.22>
УДК 347.191.1

Оксана Миколаївна ЗАЛІЗКО

к.ю.н., асистент, Навчально-науковий інститут права КНУ ім. Тараса Шевченка

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7271-6505>

e-mail: oksanazal10@gmail.com

Віталій Сергійович ДАНИЛЬЧЕНКО

магістр; директор, Юридичний департамент Української асоціації футболу

ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-2088-3157>

e-mail: v.danylchenko@uaf.ua

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ СПОРТИВНИХ ФЕДЕРАЦІЙ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено визначенню особливостей правового статусу спортивних федерацій в Україні. Авторами встановлено, що правовий статус спортивних федерацій є гібридним. З одного боку, вони є підзвітні центральному органу виконавчої влади, а з іншого вони є автономними та самостійно визначають напрямки своєї діяльності, серед яких: організація та проведення всеукраїнських, регіональних, міжнародних змагань; затвердження регламентів, положень, кодексів та забезпечення їх виконання; впровадження системи атестації клубів, тренерів та інших фахівців у сфері спорту; заснування для досягнення своїх статутних цілей та завдань установ, підприємств і організацій, участь у цивільно-правових відносинах, набуття майнових і немайнових прав; визначення механізму вирішення спортивних спорів тощо.

Ключові слова: спортивне право, спортивні федерації, громадські об'єднання

ВСТУП

Останнім часом як науковці, так і практики все частіше акцентують увагу на автономності спорту, тобто незалежності (самостійності, відокремленості) сфери спорту від органів державної влади та місцевого самоврядування, політичних організацій, сфери бізнесу тощо. Проте говорити про абсолютну автономність спорту неможливо, оскільки сфера спорту є одним із напрямів діяльності кожної держави. Складно відокремити спорт, наприклад, від соціальної, економічної чи політичної системи країни. У зв'язку з цим необхідно говорити про відносну автономність. Водночас спорт є децентралізованою системою, що включає, зокрема величезний масив різноманітних громадських спортивних організацій, пов'язаних складними відносинами. Центральне місце серед яких займають спортивні федерації.

МАТЕРІАЛИ ТА МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Дослідження базується на національному законодавстві, актах спортивних федерацій. У процесі дослідження застосовано загальнонаукові та спеціальні методи наукового пізнання: діалектичний, формально-логічний, порівняльно-правовий, комплексного аналізу тощо.

МЕТА статті – визначення особливостей правового статусу та напрямів діяльності спортивних федерацій в Україні.

РЕЗУЛЬТАТИ

Відповідно до ст. 20 Закону України «Про фізичну культуру і спорт», спортивні федерації (асоціації, спілки, об'єднання тощо) – це громадські об'єднання фізкультурно-спортивної спрямованості, основними завданнями яких є: забезпечення інтересів членів відповідних спортивних федерацій у сфері спорту, зокрема сприяння захисту їх соціальних, економічних, творчих, вікових, національно-культурних та інших інтересів; сприяння розвитку відповідного виду (видів) спорту

шляхом участі у розробленні та виконанні відповідних програм; залучення різних груп населення до фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності; сприяння підготовці спортсменів національних збірних команд та забезпечення їх участі в офіційних міжнародних спортивних змаганнях; організація та проведення фізкультурно-оздоровчих, спортивних заходів та спортивних змагань; участь у здійсненні кадрового забезпечення розвитку відповідного виду (видів) спорту; сприяння розвитку міжнародного співробітництва у сфері фізичної культури і спорту [1].

Досить часто як науковці, так і практики ототожнюють поняття «спортивна федерація» і «спортивна організація», що є не зовсім вірно. Спортивна організація – більш ширше поняття. Так, спортивними організаціями є спортивні федерації, спортивні клуби, дитячо-юнацькі спортивні школи, фізкультурно-спортивні товариства, школи вищої спортивної майстерності, Національний олімпійський комітет України, Спортивний комітет України тощо.

Визначаючи правовий статус спортивних федерацій насамперед слід звернути увагу, що спортивні федерації можуть мати всеукраїнський або місцевий статус. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері фізичної культури та спорту, може надати спортивній федерації статус національної спортивної федерації. Статус національної спортивної федерації надається лише одній спортивній федерації з відповідного виду спорту, яка має всеукраїнський статус [1]. У такому контексті слід зазначити, що центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері фізичної культури та спорту є Міністерство молоді та спорту України (надалі – Міністерство).

Надання на конкурсних засадах спортивним федераціям статусу національної спортивної федерації та позбавлення цього статусу здійснюються відповідно до Положення про надання на конкурсних засадах спортивній федерації статусу національної та позбавлення

такого статусу, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України № 22 від 18 січня 2012 р. [2]. Так, надання спортивній федерації статусу національної здійснюється згідно з кваліфікаційними вимогами до учасників конкурсу: розвиток відповідного виду (видів) спорту на території України; членство у відповідній міжнародній спортивній федерації, включеної до переліку, що затверджується Мінмолодьспортом з урахуванням пропозицій Національного олімпійського комітету, Спортивного комітету, Національного комітету спорту інвалідів (крім всеукраїнських федерацій, які сприяють розвитку національних видів спорту, за умови відсутності відповідної міжнародної спортивної федерації); організація і проведення офіційних міжнародних та всеукраїнських змагань; наявність кваліфікованих кадрів (спортсмени, тренери, судді та фахівці, що мають відповідну кваліфікацію і досвід роботи); наявність необхідної матеріально-технічної та інформаційної бази, організаційно-методичного забезпечення.

За результатами конкурсу між Міністерством та спортивною федерацією укладається договір про співпрацю, відповідно до якого, зокрема, федерації забезпечують розвиток відповідного виду спорту, представляють відповідний вид спорту у міжнародних спортивних федераціях, здійснюють у визначеному порядку організацію та проведення офіційних міжнародних спортивних змагань на території України та всеукраїнських спортивних змагань тощо. Станом на сьогодні в Україні налічується 107 спортивних федерацій зі статусом національної спортивної федерації (38 спортивних федерацій з олімпійських видів спорту, 69 спортивних федерацій з неолімпійських видів спорту) [3].

Так, Законом України «Про фізичну культуру і спорт» передбачено делегування повноважень з розвитку відповідного виду спорту, організації та проведення офіційних міжнародних та всеукраїнських спортивних змагань на території України тощо громадським об'єднанням фізкультурно-спортивної спрямованості. Водночас говорити про повну автономність спортивних федерацій не слід, оскільки спортивна федерація, серед іншого, забезпечує спільно зі своїми місцевими осередками співпрацю зі структурними підрозділами місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування стосовно розвитку відповідного виду спорту; погоджує з Міністерством, відповідними місцевими органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування питання щодо проведення на території України міжнародних спортивних змагань до подання заявок на включення їх до календарних планів відповідних міжнародних спортивних організацій; виконує і вимагає такого ж виконання від своїх членів рішень Міністерства (виданих у межах його повноважень), відповідних договорів з місцевими органами виконавчої влади у сфері фізичної культури і спорту; надає звіт про використання бюджетних коштів у разі надання з державного бюджету фінансової підтримки спортивній федерації на розвиток виду спорту, організацію та проведення спортивних заходів; зобов'язана подавати щороку до 30 листопада до Міністерства звіт про стан виконання договору про співпрацю (інформацію про діяльність спортивної федерації у поточному році) тощо. Невиконання (порушення) умов договору про співпрацю може призвести до позбавлення

статусу національної.

Особливість правового статусу спортивних федерацій (спілок, асоціацій) з різних видів спорту полягає в тому, що вони можуть створюватися тільки як некомерційні організації. Це впливає зі ст. 1 Закону України «Про громадські об'єднання» [4], відповідно до якої громадське об'єднання – це добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів. Громадське об'єднання може здійснювати діяльність зі статусом юридичної особи або без такого статусу. Громадське об'єднання зі статусом юридичної особи є невідприємницьким товариством, основною метою якого не є одержання прибутку. Водночас неможна стверджувати, що спортивні федерації (спілки, асоціації) взагалі позбавлені права на одержання прибутку, оскільки згідно зі ст. 86 Цивільного кодексу України невідприємницькі товариства (кооперативи, крім виробничих, об'єднання громадян тощо) та установи можуть поряд зі своєю основною діяльністю здійснювати підприємницьку діяльність, якщо інше не встановлено законом і якщо ця діяльність відповідає меті, для якої їх створено, та сприяє її досягненню [5].

Отже, спортивні федерації можуть самостійно або через створені ними юридичні особи здійснювати підприємницьку діяльність, якщо така діяльність не є їх основною діяльністю і відповідає меті, для якої їх створено, та сприяє її досягненню (зокрема, але не виключно, реалізація сувенірної та іншої продукції з метою популяризації певного виду спорту). Відповідно головною метою діяльності спортивної федерації є розвиток та популяризація певного виду спорту в Україні.

Так, головною метою діяльності Української асоціації футболу (УАФ) є розвиток та популяризація футболу в Україні, що направлено на зростання рівня і масовості цього виду спорту серед всіх верств населення країни, а також провадження оздоровчої, аматорської спортивної, культурної, просвітньої, освітньої та наукової діяльності у сфері футболу, впровадження та реалізація фізкультурно-спортивних, реабілітаційних, для інвалідів (дітей-інвалідів) та соціальних програм [6]. Метою Федерації легкої атлетики України є здійснення та захист прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема спортивних та інших інтересів з управління, розвитку та популяризації легкої атлетики [7].

Серед основних напрямів діяльності спортивних федерацій слід виділити: організація та проведення всеукраїнських, регіональних, міжнародних змагань, навчально-тренувальних зборів відповідних видів спорту та забезпечення під час таких заходів проживання, проїзду, харчування та іншими необхідними для проведення змагань (зборів) ресурсами, здійснення організаційного, фінансового та іншого забезпечення підготовки та проведення таких заходів; затвердження регламентів, правил, положень та інших документів, пов'язаних з проведенням змагань та діяльністю федерації і забезпечення їх виконання; розроблення та реалізація комплексних, цільових та навчальних програм розвитку відповідного виду спорту; представництво, захист інтересів та іміджу відповідного виду спорту; визначення шляхів розв'язання різноманітних проблем

розвитку відповідного виду спорту; протидія використанню допінгових засобів, зокрема методів їх використання у відповідному виді спорту; протидія порушенню прав суб'єктів спорту, зокрема проявам дискримінації (за ознакою політичної належності, статі, віросповідання, раси тощо) чи іншої неналежної поведінки та сприяння розвитку та популяризації відповідного виду спорту у дусі миру, розуміння та чесної гри; впровадження системи атестації клубів, тренерів та інших фахівців у галузі спорту; розроблення кваліфікаційних вимог до присвоєння відповідних категорій суддям (арбітрам) та кваліфікаційних нормативів для спортсменів; здійснення сертифікації спортивних споруд, трас і об'єктів інфраструктури, які застосовують у спортивній діяльності; засновування для досягнення своїх статутних цілей та завдань установ, підприємств та організацій, участь у цивільно-правових відносинах, набуття майнових та немайнових прав тощо.

Крім того, спортивна федерація визначає свою внутрішню структуру, порядок, форми організації та оплати праці штатних працівників та залучених спеціалістів; відкриває рахунки в банківських установах у національній та іноземній валюті; має власну символіку; створює робочі органи за основними напрямками діяльності; встановлює заявкові та/або щорічні членські внески та внески учасників; володіє, користується та розпоряджається рухомим та/або нерухомим майном, зокрема земельними ділянками, спортивними та допоміжними спорудами, транспортними засобами та іншими матеріальними цінностями, які є власністю спортивної федерації, у порядку встановленому законодавством України; може бути позивачем і відповідачем у суді.

Отже, у контексті свого правового статусу, встановленого законодавством, та відповідно до делегованих федераціям повноваженнями, спортивні федерації мають виключні повноваження загального керівництва та контролю за проведенням змагань з відповідного виду спорту, організатором яких вони є, а також здійснення організаційного, фінансового та іншого забезпечення. Так, згідно зі ст. 2 Статуту Української асоціації футболу УАФ має виключні та невід'ємні повноваження загального керівництва та контролю за проведенням змагань з футболу, організатором яких вона є, а також здійснення організаційного, фінансового та іншого забезпечення: здійснення футбольного правосуддя; атестації футбольних клубів – учасників змагань під егідою УАФ; атестації українських футбольних клубів для участі в європейських клубних змаганнях; заходи з підготовки, атестації, перепідготовки тренерських кадрів усіх рівнів та інших фахівців, дитячо-юнацького, аматорського, професіонального футболу; заходи з підбору і підготовки арбітрів, делегатів, директорів матчів, офіцерів безпеки, спостерігачів арбітражу УАФ та підвищення їх кваліфікації; арбітражу, спостереження на змаганнях під егідою УАФ та контроль за роботою арбітрів, делегатів, директорів матчів, офіцерів безпеки та спостерігачів арбітражу УАФ; допінг-контролю футболістів; контролю навчально-тренувального процесу національних збірних команд та у професіональних клубах; контролю за виконанням фінансових зобов'язань професіональних футбольних клубів і ліг, визначених цим

Статутом та іншими регламентними документами УАФ; здійснює інші повноваження керівництва та контролю за проведенням змагань з футболу на території України [6].

Зупинимось детальніше на одному із напрямів діяльності федерацій – вирішення спортивних спорів. Більшість спортивних федерацій у своїх статутних і регламентних документах передбачають обов'язок суб'єктів відповідного виду спорту, у разі виникнення спору, звертатись до внутрішніх органів спортивних федерацій (квазіарбітражних органів). Зазначені органи іменуються квазіарбітражними з огляду на те, що сама процедура розгляду схожа на третейський або арбітражний розгляд (наявність арбітражної угоди, досліджуються докази, виноситься рішення тощо), однак сутнісні характеристики такого вирішення спортивного спору не дають підстав для поширення на них вимог Закону України «Про третейські суди» та «Про міжнародний комерційний арбітраж». Варто також відмітити, що у спорті в межах однієї федерації можуть функціонувати дві різні процедури (перша інстанція і апеляційна).

Відповідно до статуту Федерації гімнастики України (ФГУ), органом, що здійснює спортивне правосуддя та застосовує дисциплінарні заходи відповідно до правил та регламентів федерації, є Дисциплінарна комісія та Президія федерації. Дисциплінарна комісія ФГУ створюється з метою розгляду питань порушень членами ФГУ приписів чинного статуту, регламентів, положень та рішень ФГУ, неетичної та неспортивної їх поведінки, а також для профілактики недопущення вказаних порушень [8].

Згідно зі ст. 29 Дисциплінарних правил УАФ для вирішення будь-яких спірних питань і конфліктів, що виникають між суб'єктами футболу в межах дії статуту або регламентних документів УАФ юридичні особи, клуби, офіційні та посадові особи, тренери, футболісти повинні застосовувати виключно внутрішні засоби правового захисту в межах норм статутних і регламентних документів УАФ, а також у Спортивному арбітражному суді як останній інстанції [9]. Під внутрішніми засобами правового захисту слід розуміти звернення до Контрольнодисциплінарного комітету УАФ, Апеляційного комітету УАФ, Палати з вирішення спорів УАФ, дисциплінарних органів юридичних осіб.

Варто також констатувати, що застереження передати спір на розгляд органам здійснення спортивного правосуддя є імперативною нормою. До того ж у статутних і регламентних документах деяких спортивних федерацій містяться норми стосовно заборони суб'єктам спорту звертатися до судів загальної юрисдикції. Так, у випадку подання позовних заяв до судів загальної юрисдикції для вирішення будь-яких спірних питань і конфліктів, що виникають між суб'єктами футболу в межах дії Статуту або регламентних документів УАФ, а також в Спортивному арбітражному суді, орган зобов'язує заявників відмовитися від позову шляхом подання відповідної заяви до суду загальної юрисдикції, наслідком чого повинно стати закриття провадження у справі судом загальної юрисдикції, та застосовує дисциплінарні санкції згідно з Дисциплінарними правилами УАФ (ч. 2 ст. 29 Дисциплінарних правил УАФ) [9].

Статут Федерації боксу України (ФБУ) [10] встановлює, що зацікавлена особа може звернутись до судів загальної юрисдикції з позовом про оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів управління ФБУ за умови вичерпання всіх заходів на оскарження, передбачених цим Статутом (звернення до Контрольно-дисциплінарної комісії ФБУ та оскарження рішення у Спортивному арбітражному суді (м. Лозанна, Швейцарія)).

Крім квазіарбітражних органів спортивних організацій необхідно відзначити, що у 2018 р. в Україні створено Спортивний арбітражний суд. Спортивний арбітражний суд є самостійним, постійно діючим третейським судом, який вирішує шляхом третейського розгляду спори, що виникають у сфері спорту, на підставі законодавства України та організаційних документів відповідних спортивних організацій. Водночас слід констатувати, що такий суд повноцінно не функціонує і спортивні спори розглядаються квазіарбітражними органами спортивних організацій.

Останньою інстанцією спортивного правосуддя є Спортивний арбітражний суд в м. Лозанна Швейцарія (CAS). Застереження про це внесені до статутів та інших документів більшості національних і міжнародних спортивних організацій. Крім того, відповідно до Всесвітнього антидопінгового кодексу CAS є єдиним ор-

ганом, що розглядає апеляції з даної категорії справ. Водночас варто зауважити, що у сфері basketболу є своя арбітражна установа – Баскетбольний арбітражний трибунал, що діє під егідою Міжнародної федерації basketболу.

ВИСНОВКИ

Зважаючи на вищевикладене слід констатувати, що ключові повноваження щодо розвитку та популяризації відповідних видів спорту покладено на спортивні федерації, правовий статус яких є гібридним. З одного боку, вони є підзвітні центральному органу виконавчої влади – Міністерству молоді та спорту України (місцевим органам виконавчої влади), а з іншого – вони є автономними та самостійно визначають напрями своєї діяльності, серед яких: організація та проведення всеукраїнських, регіональних, міжнародних змагань; затвердження регламентів, положень, кодексів та забезпечення їх виконання; впровадження системи атестації клубів, тренерів та інших фахівців у сфері спорту; заснування для досягнення своїх статутних цілей та завдань установ, підприємств і організацій, участь у цивільно-правових відносинах, набуття майнових і немайнових прав; визначення механізму вирішення спортивних спорів тощо.

Список використаних джерел

1. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24 грудня 1993 року №3808-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#Text>
2. Про затвердження Положення про надання на конкурсних засадах спортивній федерації статусу національної та позбавлення такого статусу: постанова Кабінету Міністрів України від 18 січня 2012 р. № 22. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/22-2012-п#n8>
3. Перелік спортивних федерацій зі статусом національної спортивної федерації – олімпійські види спорту. Перелік спортивних федерацій зі статусом національної спортивної федерації – неолімпійські види спорту. URL: <https://mms.gov.ua/sport/nadannya-ta-pozbavlennya-statusu-nacionalnoyi-sportivnoyi-federaciyi>
4. Про громадські об'єднання: Закон України від 22 березня 2012 року №4572-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text>
5. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
6. Статут Української асоціації футболу. URL: <https://uaf.ua/files/Статут УАФ 2020.pdf>
7. Статут Федерації легкої атлетики України. URL: <https://uaf.org.ua/statut-flau/>
8. Статут Федерації гімнастики України. URL: <http://ukraine-rg.com.ua/wp-content/uploads/2015/02/STATUT-FGU-2013.pdf>
9. Дисциплінарні правила Української асоціації футболу. URL: <https://uaf.ua/files/biblioteka/referee/docs/Дисциплінарні правила УАФ.pdf>
10. Статут Федерації боксу України. URL: https://fbu.org.ua/assets/storage/86/2022_.pdf

References

1. On Physical Culture and Sport: Law of Ukraine of 24 December 1993 №3808-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#Text> (in Ukrainian).
2. On approval of the Regulation on the grant of national status to a sports federation on a competitive basis and the deprivation of such status: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 18 January 2012 №22. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/22-2012-п#n8> (in Ukrainian).
3. List of sports federations with the status of national sports federation - Olympic sports. List of sports federations with the status of a national sports federation - non-Olympic sports. URL: <https://mms.gov.ua/sport/nadannya-ta-pozbavlennya-statusu-nacionalnoyi-sportivnoyi-federaciyi> (in Ukrainian).
4. On Public Associations: Law of Ukraine of 22 March 2012 №4572-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text> (in Ukrainian).
5. Civil Code of Ukraine: Law of Ukraine of 16 January 2003 № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (in Ukrainian).
6. Statute of Ukrainian Association of Football. URL: <https://uaf.ua/files/Статут УАФ 2020.pdf> (in Ukrainian).
7. Statute of Ukrainian Athletic Federation. URL: <https://uaf.org.ua/statut-flau/> (in Ukrainian).
8. Statute of Ukrainian Gymnastics Federation. URL: <http://ukraine-rg.com.ua/wp-content/uploads/2015/02/STATUT-FGU-2013.pdf> (in Ukrainian).
9. Disciplinary rules of Ukrainian Association of Football. URL: <https://uaf.ua/files/biblioteka/referee/docs/Дисциплінарні правила УАФ.pdf> (in Ukrainian).
10. Statute of Ukrainian Boxing Federation. URL: https://fbu.org.ua/assets/storage/86/2022_.pdf (in Ukrainian).

Oksana ZALIZKO

PhD in Legal Sciences, assistant, Educational and Scientific Institute of Law of Taras Shevchenko National University of Kyiv

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7271-6505>

e-mail: oksanazal10@gmail.com

Vitalii DANYLCHENKO

master; Director, Legal Department of Ukrainian Association of Football

ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-2088-3157>

e-mail: v.danylchenko@uaf.ua

FEATURES OF THE LEGAL STATUS OF SPORTS FEDERATIONS IN UKRAINE

Introduction. Sport is an autonomous system that includes a huge array of various public sports organizations connected by complex relationships, the central place among which is occupied by sports federations.

The purpose of the paper is to determine the specifics of the legal status and areas of activity of sports federations in Ukraine. Results.

Results. The Law of Ukraine "On Physical Culture and Sports" provides for the delegation of powers for the development of the relevant sport, organization and holding of official international and all-Ukrainian sports competitions on the territory of Ukraine, etc. to public associations of physical culture and sports orientation. At the same time, it is difficult to talk about the complete autonomy of sports federations, since the sports federation, among other things, ensures cooperation with the structural units of local state administrations and local self-government bodies regarding the development of the respective sport; agrees with the Ministry, relevant local bodies of executive power and local self-government bodies on the issue of holding international sports competitions on the territory of Ukraine; implements and demands the same implementation from its members of the decisions of the Ministry, relevant contracts with local executive bodies in the field of physical culture and sports; submits a report on the use of budget funds in case of financial support from the state budget to a sports federation for the development of a sport, organization and holding of sports events; is obliged to submit a report to the Ministry on the state of implementation of the cooperation agreement, etc. every year. The peculiarity of the legal status of sports federations in various sports is that they can be created only as non-commercial organizations. At the same time, sports federations can independently or through legal entities created by them carry out entrepreneurial activities, if such activities are not their main activity and correspond to the purpose for which they were created and contribute to its achievement.

Conclusion. The legal status of sports federations is hybrid. On the one hand, they are accountable to the central body of executive power - the Ministry of Youth and Sports of Ukraine, and on the other hand, they are autonomous and independently determine the directions of their activities, including: organization and holding of competitions; approval of internal documents and their implementation; implementation of the system of certification of clubs, coaches and other specialists in the field of sports; establishment of institutions, enterprises and organizations to achieve their statutory goals and objectives, participation in civil-law relations, acquisition of property and non-property rights; determination of the mechanism for resolving sports disputes.

Keywords: sports law, sports federations, public associations